

Situado na parroquia de Requeixo de Valverde, o Ecoespazo do Rexo é a obra resultante dunha intervención pictórica e escultórica do artista Agustín Ibarrola sobre un espazo natural reutilizado.

Baséase na harmonización de elementos naturais contidos na propia paisaxe: árbores, pedras, terra, auga... coa achega de materiais reutilizados e presentes na cultura galega: granito e lousa, para integralos nela, transformándoa así nun espazo único construído empregando, de modo integral, as enerxías renovables.

A colocación das pedras pintadas, paralelas a unha canle de auga onde unha minicentral eléctrica rehabilitada produce enerxía, mostra o percorrido do sol e da lúa no ceo e o seu aliñamento.

As pinturas nos troncos e nas pólas dalgunhas árbores nas dúas marxes do río sitúanse en lugares estratéxicos e moi concretos. Esta obra está relacionada coa cultura dos signos e co sinal do sentido das cousas. O autor, Ibarrola, enriquece e multiplica a cor e as xeometrías das pinturas segundo o ángulo dende o que se mire, xogando coa perspectiva.

O Ecoespazo do Rexo é hoxe unha icona cultural e de ocio cunha mensaxe clara: o desenvolvemento do individuo e o goce do medio natural son compatibles. Así o demostra o feito de que se integren no mesmo contorno unha intervención artística, unha minihidráulica, unha explotación piloto de ovino de leite (que produce queixo curado de ovella) e unha queixaría que pode ser visitada.

Ademais da paraxe singular, este espazo acolle a granxa-escola e o Centro de Educación Ambiental, lugares onde os máis novos poden aprender as faenas gandeiras, co obxectivo de favorecer a creación de explotacións no medio rural e así evitar o seu despoboamento, ademais de contribuír á limpeza do monte.

A LENDA DE SANTA MARIÑA DE AUGAS SANTAS

Contan os máis lanuxes que era Mariña unha fermosa rapaza, filla dun gobernador romano de A Limia, de esclarecido linaxe, e tal vez sacerdote pagán. Non tiña máis que esta filla e esta quedou orfa de nai, a cal debeu morrer ó dar a luz ou pouco despois do nacemento de Mariña.

Segundo a lenda o pai entregou á nena ós coidados dunha criada campesiña cristiá que educou a Mariña nesta fe. Cando o pai se deu de conta das crenzas da súa filla, repudiouna e abandonouna ó seu destino na aldea da súa coidadora. Mariña adicábase a saír coas ovellas ó campo, e namentres pastaban, ela sentada tecía baixo un carballo.

Un día o prefecto romano Olibrio, dende o momento que a viu, tan moza e fermosa, namorouse dela e intentou seducila, aínda que sen éxito. Non acostumado a ser rexeitado, indignado e coñecedor da fe cristiá de Mariña, tentou de persuadila para que renegase das súas crenzas.

Olibrio decidiu, entón, levar a moza con el ata o castro de Armea co fin de pechala ata que se prestase a atender as necesidades do prefecto e renunciase a súa fe. Ó ver que non conseguía os seus propósitos, intensificou os tormentos que infrinxía a Santa Mariña ata que a moza quedou exhausta. Olibrio chegou ó extremo de intentar queimala na cripta e afogala, intentos que milagrosamente foron infrutuosos, din que por obra do propio San Pedro. Ante esta situación, o romano decidiu decapitala, no lugar onde a día de hoxe está o templo. Cando o verdugo cortou a súa cabeza esta caeu dando tres saltos no chan mentres pronunciaba tres veces a mesma palabra; CREO. Nese mesmo instante xurdiron tres fontes na zona do Santuario que hoxe manan no lugar.

SANTA MARIÑA DE AUGAS SANTAS

Santa Mariña de Augas Santas está situada a 6 quilómetros de Allariz, entre os montes de Armariz e o dos Canteiros, entre os vales do Río Arnoia e o Río do Barbaña.

No ano 1931 foi declarado Monumento Histórico Artístico o contorno da Igrexa de Santa Mariña e no ano 1963 a comarca Conxunto Histórico Artístico.

Sta. Mariña de Augas Santas constitúe un atractivo conxunto histórico, artístico e paisaxístico no que se mesturan historia, tradición e lenda.

A Igrexa de Sta. Mariña

Fontes do Martirio da Santa

A tradición nace vinculada á existencia e martirio de Mariña, que se resiste aos desexos dun prefecto na Cidade de Armea, chamado Olibrio, que utilizou todo tipo de estratexias para vencer a súa resistencia, incluída a cadea, o xuízo e o castigo. Pero nada deu resultado ante a férrea vontade da moza, nin o látego, nin o diaño en forma de dragón...Condenada a morrer abrasada nun forno próximo, sairá viva grazas a San Pedro que a deixou á beira dun estanque. Finalmente, o prefecto ordenou que lle cortasen a cabeza, que foi tallada dun golpe, pero botou tres veces, manando unha fonte de cada bote. No

lugar no que foi enterrada xurdiu un templo, no que ninguén máis foi soterrado.

A presenza de restos castrexos e romanos na zona, foi aproveitada pola tradición para vincularlos ao martirio da Santa, engadíndolle posteriormente outros elementos como a Santa de Pedra (do século XVIII) ou o Carballo da Santa (xa desaparecido) e impregnando todo o conxunto dun sentido cristián.

Monumentos, fontes, árbores e lugares constitúen así o pano de fondo dunha lenda que segue viva, enraizada en tres elementos fundamentais: paisaxe, pedra e, por suposto, auga.

O pobo de Santa Mariña de Augas Santas conta cun Núcleo Histórico Semellante - salvando as dimensións- ó Casco Histórico de Allariz. Despois de meses de traballo, en maio

de 2007 o casco presenta unha imaxe renovada.

Carballo da Santa (desparecido)

Rehabilitación de Sta. Mariña

O acordo entre o Concello de Allariz e a Consellería de Vivenda e Solo facilitou este cambio con obras de soterramento de cableado, canalizacións e telefonía, e empedrado de rúas.

O núcleo de Santa Mariña é moito máis; é desenvolvemento económico. A artesanía voltou ás rúas. Os cesteiros dantano rexorden hoxe na figura de Toño, que lembra, mais tamén ensina, este oficio aos máis cativos.

[Información extraída da páxina web do Concello de Allariz](#)